ஆகஸ்ட் 30, 2026

ஆண்டின் பொதுக்காலம் 22-ஆம் ஞாயிறு

இறைவார்த்தைப் பகுதிகள்

எரேமியா 20: 7-19 | உரோமையர் 12: 1-2 | மத்தேயு 16: 21-27

முன்னுரை

ஒருமுறை மலை ஏறும் குழுவிற்கான வழிகாட்டி, ஒரு குழுவை ஆபத்தான மலைப்பாதை வழியாக அழைத்துச் சென்றார். ஒரு கடினமான பாறைப் பகுதியில் சென்றபோது, ஒரு இளைஞன் பயந்துபோய், “நான் மேலே வரவில்லை, திரும்பிச் செல்கிறேன்” என்றான். வழிகாட்டி அவனிடம் மென்மையாக, “தம்பி, பாதுகாப்பான இடம் என்பது நாம் நின்ற இடத்திலேயே நிற்பது அல்ல; மாறாக, நம்மை உச்சிக்கு அழைத்துச் செல்லும் பாதையில் தொடர்ந்து பயணிப்பதே ஆகும்” என்றார். அந்த வழிகாட்டியை நம்பி அந்த இளைஞன் மேலே நடந்தான். மலையின் உச்சியை அடைந்ததும், அவனுக்குக் காத்திருந்த கண்கவர் இயற்கைக் காட்சியைக் கண்டு வியந்துபோனான்.

இன்றைய நற்செய்தியில், இயேசு எருசலேமை நோக்கிச் செல்லும் துன்பகரமான பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார். ஆனால் பேதுரு, “ஆண்டவரே, இது உமக்கு நடக்கவே கூடாது” என்று சொல்லி, அவரைத் தடுக்க முயல்கிறார். அன்பினாலும், அச்சத்தினாலும், இயல்பான மனிதச் சிந்தனையினாலும் பேதுரு அவ்வாறு பேசுகிறார். ஆனால் இயேசு, கடவுளின் வழி மனிதனின் வழிகளிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறார்.

உண்மையான அன்பால் வாழும் பாதை எப்போதுமே இலகுவானது அல்ல; அது சிலுவையைக் கடந்தே உயிர்ப்புக்குச் செல்கிறது.

இன்று நம்மையே நேர்மையோடு ஆய்ந்தறிய அழைக்கப்படுகிறோம். பேதுருவைப் போலவே நம்முடைய விசுவாசமும் ஒரு கணம் உறுதியாகவும், மறுகணம் பலவீனமாகவும் மாறுகிறது. நாம் கிறிஸ்துவை அன்புகூர்கிறோம்; ஆனால், அவரைப் போலத் தியாகம் செய்யத் தயங்குகிறோம். துன்பமும்

தியாகமும் இல்லாத சீடத்துவத்தின் பெருமையை மட்டுமே நாம் விரும்புகிறோம்.

இருப்பினும், இயேசு தம் பலவீனமான சீடர்களைக் கைவிட்டுவிடுவதில்லை; மாறாக, அவர்களைப் பொறுமையோடு கரம்பிடித்து, பலப்படுத்தி, தம்மைப் பின்பற்ற மீண்டும் அழைக்கிறார்.

இன்றைய திருப்பலியில் பங்கேற்கும் நாம், நம்மிடம் உள்ள பயம், சுயநலம் மற்றும் சிலுவையை ஏற்கும் மனமின்மை ஆகியவற்றுக்காக ஆண்டவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்போம். தியாகமிக்க அன்பின் நெருப்பை நம் இதயங்களில் மீண்டும் மூட்டியெழுப்ப அருள்வேண்டி மன்றாடுவோம்.

மறையுரை

ஒரு சிறுவன் தன் தந்தையிடம் மிதிவண்டி ஓட்டப் பழகிக்கொண்டிருந்தான். தந்தை அந்த வண்டியின் பின் ஆசனத்தைப் பலமாகப் பிடித்துக்கொண்டே கூடவே ஓடினார். அந்தச் சிறுவன் பயத்தோடு, “அப்பா, கையை விட்டிராதீங்க!” என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தான். ஆனால், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் தந்தை மெதுவாகத் தன் பிடியைத் தளர்த்தினார். சிறுவன் சற்றுத் தடுமாறினான், பதறினான், கீழே விழப்போனான்... ஆனால், அடுத்த கணமே தானாகவே மிதிவண்டியை ஓட்டத் தொடங்கினான்!

பிறகு அவன் தன் தந்தையிடம், “ஏன்ப்பா கையை விட்டீங்க?” என்று கேட்டான். அதற்குத் தந்தை, “நான் கடைசிவரை உன்னைப் பிடித்துக்கொண்டே இருந்தால், நீ சொந்தமாக வாழக் கற்றுக்கொள்ளவே மாட்டாய்” என்றார்.

அன்பு என்பது பாதுகாப்பது உண்மைதான்; ஆனால், உண்மையான அன்பு என்பது, ஒரு மனிதன் தன் வாழ்வில் வளரவும், முதிர்ச்சியடையவும், தன் இலக்கை அடையவும் தேவையான கடினமான பாதையில் அவனை நடக்க அனுமதிப்பதிலும் இருக்கிறது.

இன்றைய நற்செய்தியிலும் நாம் இத்தகையதொரு வலிமிகுந்த தருணத்தைச் சந்திக்கிறோம். பேதுரு இயேசுவை ஆழமாக நேசித்தார். சில தருணங்களுக்கு முன்பாகத்தான் அவர், “நீர் மெசியா, வாழும் கடவுளின்

மகன்” என்று மிகச் சிறந்த விசுவாச அறிக்கை செய்தார். இயேசுவும் அவரைப் பாராட்டி, “யோனாவின் மகனான சீமோனே, நீ பேறுபெற்றவன்” என்றார்.

ஆனால், அடுத்த சில நாட்களில் அதே பேதுருவைப் பார்த்து இயேசு, “சாத்தானே, என் பின்னாலே போ! நீ எனக்குத் தடையாய் இருக்கிறாய்” என்கிறார்.

எவ்வளவு பெரிய அதிர்ச்சி! ஒரு கணத்தில் “பேறுபெற்றவர்” என்று புகழப்பட்டவர், மறுகணத்தில் “சாத்தான்” என்று அழைக்கப்படுகிறார்! ஒரு கணத்தில் விசுவாசப் பாறையாக இருந்தவர், மறுகணத்தில் தடுப்பறைக் கல்லாக மாறுகிறார்.

இயேசு ஏன் இவ்வளவு காரசாரமாகப் பதிலளித்தார்? காரணம், பேதுரு அன்பினால் தூண்டப்பட்டிருந்தாலும், இயேசு சிலுவையை ஏற்பதைத் தடுக்க முயன்றார். இயேசு துன்பப்படுவதை பேதுருவால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

“ஆண்டவரே, இது உமக்கு ஒருபோதும் நடக்கக்கூடாது!” என்ற பேதுருவின் குரல், இயேசுவின்மீதுள்ள பாசமும், அக்கறையும், பயமும் நிறைந்த மனிதக் குரல்தான். ஆனால், அந்த வார்த்தைகளுக்குப் பின்னால், பாலைவனத்தில் அலகை தனக்குத் தந்த அதே சோதனையை — அதாவது, துன்பமே இல்லாமல் குறுக்குவழியில் வாழ நினைக்கும் சுயபாதுகாப்புச் சோதனையை — இயேசு கண்டுகொண்டார்.

உண்மையில், பேதுருவின் மனநிலையை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறதுதானே? நாமும் நம்மைச் சார்ந்தவர்களையும், நாம் அன்புகூருபவர்களையும் துன்பத்திலிருந்து பாதுகாக்கவே நினைக்கிறோம். பிள்ளைகளின் துன்பத்தைத் தன் தோளில் சுமக்கப் பெற்றோர் தயாராக இருக்கிறார்கள். மனைவி துன்பப்படும்போது கணவனும், முதிய தாய் நோயுறும்போது மகளும் வேதனைப்படுகிறார்கள். அன்பு எப்போதுமே துன்பத்திலிருந்து விலக்கிக் காக்கவே துடிக்கும்.

மருத்துவர் ஒருவர் குணப்படுத்த முடியாத நோயாளிகளோடு பயணித்த தன் அனுபவத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டார்:

“குடும்பத்தினருக்கு மிகவும் கடினமான விஷயம் என்னவென்றால், எல்லாவற்றையும் தங்களால் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதுதான். அவர்கள் இன்னுமொரு மருத்துவம், இன்னுமொரு மருத்துவமனை, இன்னுமொரு புதுமை நடக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பார்கள். ஆனால், சில நேரங்களில் உண்மையான அன்பு என்பது துன்பத்தை அடியோடு நீக்குவது அல்ல; மாறாக, அந்தத் துன்பத்தின் வழியே அவர்கள் செல்லும்போது அவர்களோடு உடனிருப்பது மட்டுமே.”

பேதுரு இன்னும் அந்த ஆழமான அன்பிற்கு ஆயத்தமாகவில்லை. தந்தையின் திருவுளத்தை நிறைவேற்ற எருசலேமுக்குச் செல்வதும், அங்கு புறக்கணிக்கப்பட்டு, துன்புற்று, சிலுவையில் இறப்பதும் தவிர்க்க முடியாதது என்பதை இயேசு அறிந்திருந்தார். உலகின் தீமையையும் சுயநலத்தையும் வெல்ல அந்தப் பாதையைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

சிலுவையைத் தவிர்ப்பது என்பது ஆண்டவரின் மீட்புப் பணியையே கைவிடுவதற்குச் சமம். அதனால்தான் இயேசு அந்த அழுத்தமான வார்த்தைகளைக் கூறுகிறார்:

“என்னைப் பின்பற்ற விரும்பும் எவரும் தன்னலத்தை மறுத்துத் தன் சிலுவையைத் தூக்கிக்கொண்டு என்னைப் பின்பற்றட்டும்.”

இந்த வார்த்தைகளை நாம் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடாது. இயேசு துன்பத்தைக் கொண்டாடுபவர் அல்ல. கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவம் என்பது துன்பப்படுவதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்ட சமயம் அல்ல. இயேசு நோயாளிகளைக் குணப்படுத்தினார்; பசித்தோருக்கு உணவளித்தார்; மனமுடைந்தோரைத் தேற்றினார். அவர் யாருக்கும் துன்பத்தை நேசிக்கச் சொல்லித்தரவில்லை.

மாறாக, உண்மை, அன்பு, நீதி மற்றும் நற்செய்தியின் வழியில் வாழும்போது தவிர்க்க முடியாமல் வரும் துன்பங்களை ஏற்க வேண்டும் என்றே அவர் கற்பிக்கிறார்.

நேர்மையாக வாழ நினைக்கும் ஓர் ஆசிரியர், பிறரால் வெறுக்கப்படலாம். உண்மையை உரக்கப் பேசும் ஒரு குரு, விமர்சிக்கப்படலாம். ஊழலை எதிர்க்கும் ஓர் இளைஞன், கேலி செய்யப்படலாம். குடும்பத்திற்காகத் தன் ஆசைகளைத் தியாகம் செய்யும் பெற்றோர், மறைமுகச் சிலுவையைச் சுமக்கிறார்கள். நோயுற்ற துணையைப் பல ஆண்டுகள் அரவணைத்துப் பராமரிப்பவர், அன்பின் சிலுவையைச் சுமக்கிறார்.

சிலுவை என்பது அர்த்தமற்ற வேதனை அல்ல; அது உண்மையான அன்பிற்காக நாம் செலுத்தும் விலை.

இன்றைய முதல் வாசகத்தில் இறைவாக்கினர் எரேமியா இதையே உணர்கிறார். அவர் கடவுளிடம் அழுதுபுலம்புகிறார்:

“ஆண்டவரே, என்னை ஏமாற்றிவிட்டீரே!”

அவர் சோர்வடைகிறார்; நிந்தனைக்கும் ஏளனத்திற்கும் உள்ளாகிறார். இருந்தாலும் அவர், “அவரது வார்த்தை என் இதயத்தில் எரியும் தீயைப்போல இருந்தது; அது என் எலும்புகளுக்குள் அடைபட்டிருந்தது” என்கிறார்.

பயத்தைவிட இறைவனின் அன்பு அவர் இதயத்தில் தீயாக எரிந்ததால், அவரால் இறைவனைவிட்டு விலக முடியவில்லை.

இன்றைய நற்செய்திப் பகுதியில் இருவிதமான நெருப்பைப் பார்க்கிறோம்:

சுயபாதுகாப்பு என்னும் நெருப்பு – இது பேதுருவிடம் இருந்தது.

சுயதான அன்பு, அதாவது தியாக அன்பு என்னும் நெருப்பு – இது இயேசுவிடமும் எரேமியாவிடமும் இருந்தது.

உலகம் நம்மிடம், “உன்னை முதலில் பாதுகாத்துக்கொள்; உனக்கு எது வசதியோ அதைச் செய்” என்று சொல்கிறது. ஆனால் இயேசுவோ, தியாகமிக்க அன்பின் வழியையும், துன்பம் வந்தாலும் தளராத உண்மையின் வழியையும் நமக்குக் காட்டுகிறார்.

ஒருமுறை மின்சாரமோ, சரியான சாலை வசதியோ இல்லாத கிராமத்தில் பணியாற்றிய ஒரு மறைப்பணியாளரிடம் ஒருவர் கேட்டார்:

“ஏன் இந்தச் சிரமமான கிராமத்தில் இருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் வசதியான வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்கலாமே?”

அதற்கு அவர் புன்னகையோடு, “வசதியான வாழ்க்கை என்பது வேறு; உண்மையான மகிழ்ச்சி நிறைந்த வாழ்க்கை என்பது வேறு என்பதை நான் இயேசுவின் பாதையில் கண்டுகொண்டேன்” என்றார்.

நற்செய்தியின் முரண்பாடான உண்மை இதுவே:

“தம் உயிரைக் காத்துக்கொள்ள விரும்பும் எவரும் அதை இழந்துவிடுவர்; மாறாக, என்பொருட்டுத் தம் உயிரை இழக்கும் எவரும் அதைக் கண்டடைவர்.”

இது மீண்டும் நம்மைப் பேதுருவிடம் கொண்டுசேர்க்கிறது.

நற்செய்தியிலேயே மிகவும் வியப்பிற்குரிய வார்த்தை இதுவாகத்தான் இருக்கும்:

“நீ பேதுரு, இந்தப் பாறையின்மேல் என் திருச்சபையைக் கட்டுவேன்.”

உண்மையாகவா? பேதுருவா பாறை?

இயேசு பேதுருவை “காற்றில் ஆடும் நாணல்” என்று சொல்லியிருந்தால் நாம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம். ஏனெனில், பேதுரு அவசரப்படுபவர், நிலையற்றவர், முரண்பாடானவர். ஒரு கணம் தைரியமாக இருப்பார்; மறுகணம் பயந்து ஓடுவார். உயிரையே தருவேன் என்பார்; அக்கணமே “இயேசுவை எனக்குத் தெரியவே தெரியாது” என்று மறுதலிப்பார். அவர் பாறையைவிட, பலவீனத்தின் வடிவமாகவே இருந்தார்.

இருப்பினும், இயேசு அவரைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

ஏன்?

ஏனெனில், பேதுரு நம் ஒவ்வொருவரின் பிரதிநிதி!

நம்மிடம் உயரிய குணங்களும் இருக்கின்றன; அதே நேரத்தில் பலவீனங்களும் இருக்கின்றன. தாராள மனப்பான்மையும் இருக்கிறது; சுயநலமும் இருக்கிறது.

ஒரே இதயத்தில் விசுவாசமும் சந்தேகமும் அருகருகே வாழ்கின்றன.

பேதுருவிடம் இருந்த அதே முரண்பாடுகள்தான் திருச்சபையிலும், நம் ஒவ்வொருவரின் வாழ்விலும் இருக்கின்றன.

வரலாற்றில் திருச்சபை எவ்வளவோ நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறது — பள்ளிகள், மருத்துவமனைகள், ஏழைகளுக்கான பணிகள், புனிதர்களின் சாட்சிய வாழ்வு எனத் திருச்சபை இல்லையென்றால் இந்த உலகம் வறியதாகவே இருந்திருக்கும்.

அதே நேரத்தில், மனித பலவீனங்களால் திருச்சபையில் காயங்களும், தவறுகளும், ஊழல்களும் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இதனால் பலர் வேதனைப்படுகிறார்கள்.

ஆனால் இன்றைய நற்செய்தி ஒரு மாபெரும் நம்பிக்கையைத் தருகிறது: இயேசு தம் திருச்சபையை எந்தக் குறையுமற்ற வானதூதர்கள்மீது கட்டவில்லை; மாறாக, பலவீனமான மனிதர்கள்மீதே கட்டியெழுப்பியுள்ளார்.

பேதுரு எப்படிப்பட்டவரோ — பலவீனமானவர், அவசரப்படுபவர், தடுமாறுபவர் — அப்படியே அவரை ஏற்றுக்கொண்டு அவரைத் தேர்ந்தெடுத்தார்.

இதன் பொருள் என்னவென்றால், திருச்சபை நிலைத்திருப்பது மனிதர்களின் பரிபூரணத்தால் அல்ல; மாறாக, இறைவனின் பேரருளால்!

ஒருமுறை ஒரு குருவிடம், “கத்தோலிக்கத் திருச்சபையைப் பரிசுத்த ஆவியார்தான் வழிநடத்துகிறார் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்?” என்று கேட்கப்பட்டது.

அதற்கு அந்தக் குரு புன்னகையோடு, “நம்மைப் போன்ற பலவீனமான மனிதர்கள் நடத்தியும், இந்தத் திருச்சபை 2000 ஆண்டுகளாக நிலைத்துநிற்கிறதே, அதுவே மிகப்பெரிய ஆதாரம்!” என்றார்.

அந்த நகைச்சுவையில் ஆழமான உண்மை இருக்கிறது.

இயேசு திருச்சபையின் தவறுகளையோ பாவங்களையோ நேசிப்பதில்லை; ஆனால், நம் பலவீனங்களையும் மீறி அவர் நம்மை நேசிக்கிறார் — பேதுருவை நேசித்தது போல!

ஒருவேளை திருச்சபையில் உத்தமர்கள் மட்டுமே இருக்க முடியும் என்றால், நம் யாருக்கும் இங்கு இடம் இருந்திருக்காது. ஆனால் திருச்சபை என்பது உத்தமர்களின் கூடம் அல்ல; மாறாக, புனிதர்களாக மாற முயற்சிக்கும் பாவிகளின் இல்லம்!

பேதுரு நமக்கு மாபெரும் நம்பிக்கை தருகிறார். ஏனெனில், நமது பலவீனம் நமது சீடத்துவத்தின் முடிவு அல்ல என்பதை அவர் நிரூபிக்கிறார்.

இன்று “சாத்தானே” என்று இயேசுவால் கடிந்துகொள்ளப்பட்ட அதே பேதுருதான், பிற்காலத்தில் கிறிஸ்துவுக்காகத் தன் உயிரையே கொடுக்கும் அளவுக்குத் தைரியமிக்கவராக மாறினார். இறையருள் அவரை மெல்லமெல்ல உருமாற்றியது.

அதனால்தான் புனித பவுல் இன்று கூறுகிறார்:

“இந்த உலகத்தின் போக்கிற்கு ஏற்ப உங்களை அமைத்துக்கொள்ளாதீர்கள்; மாறாக, உங்கள் மனம் புதுப்பிக்கப்பட்டு உருமாற்றம் அடையட்டும்.”

கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை என்பது ஒரே நாளில் முடிவதல்ல; அது கிறிஸ்துவை நோக்கி வாழ்நாள் முழுவதும் நிகழும் மனமாற்றம்.

ஒரு சிற்பியிடம், “ஒரு சாதாரணப் பாறையிலிருந்து எப்படி இவ்வளவு அழகான சிலையைச் செய்தீர்கள்?” என்று கேட்கப்பட்டது.

அதற்கு அவர், “சிலை ஏற்கனவே பாறைக்குள்ளேதான் இருந்தது; அந்தச் சிலைக்குத் தேவையில்லாத பகுதிகளை மட்டுமே நான் உளிகொண்டு செதுக்கி எறிந்தேன்” என்றார்.

ஆண்டவர் இயேசுவும் நம் வாழ்வில் அதைத்தான் செய்கிறார். அவர் நம்முடைய பயங்கள், பாவங்கள், தவறுகளுக்கு அப்பால் நம்மைப் பார்க்கிறார். தடுமாறும் ஒவ்வொரு சீடனுக்குள்ளும் மறைந்திருக்கும் ஒரு புனிதரை அவர் காண்கிறார்.

இன்று ஆண்டவர் நம்மைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்:

“பாதை எளிதாக இருக்கும்போது மட்டுமா என்னைப் பின்பற்றுவாய்? அல்லது, சிலுவை வந்தாலும் என்னை நம்பி என் பின்னே வருவாயா?”

தன் வாழ்வின் இறுதியில், அன்று துன்பத்தைத் தடுக்க நினைத்த அதே பேதுரு, சிலுவையின் முழு அர்த்தத்தையும் புரிந்துகொண்டார்.

வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தின்படி, பேதுரு உரோம் நகரில் சிலுவையில் அறையப்பட்டு இறக்கத் தீர்ப்பிடப்பட்டபோது, “என் ஆண்டவர் இயேசு இறந்த அதே முறையில் இறப்பதற்கு எனக்குத் தகுதியில்லை; எனவே என்னைத் தலைகீழாகச் சிலுவையில் அறையுங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

அன்று பயந்த பேதுரு, இன்று விசுவாசமிக்க பேதுருவாக மாறினார். தடுப்பறைக் கல்லாக இருந்தவர், உறுதியான பாறையாக மாறினார்.

“இது உமக்கு நடக்கவே கூடாது” என்று சொன்னவர், “அன்பு உயிர்ப்பை அடைய சிலுவையைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும்” என்பதை உணர்ந்துகொண்டார்.

மிதிவண்டி கற்றுக்கொடுத்த அந்தத் தந்தையைப்போல, கடவுளும் நமக்கு வாக்குறுதி அளிக்கிறார்.

நாம் ஒருபோதும் தடுமாறவே மாட்டோம் அல்லது கீழே விழவே மாட்டோம் என்று கடவுள் சொல்லவில்லை. ஆனால், **“எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நான் உன்னைவிட்டு விலகாமல் உன்கூடவே நடப்பேன்”** என்று வாக்குறுதி தருகிறார்.

நமது விசுவாசம் தளரும்போதும்... துன்பங்கள் நம்மைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தும்போதும்... திருச்சபையோடும், பிறரோடும், ஏன் நம்மோடும் நாம் போராடிக்கொண்டிருக்கும்போதும்... கிறிஸ்து நம்மைப் பார்த்து மீண்டும் சொல்கிறார்:

“என்னைப் பின்பற்றி வா!”

நாம் அவரைப் பின்பற்றினால், ஒவ்வொரு சிலுவைக்கும் அப்பால் உயிர்ப்பின் மாபெரும் அருள் நமக்காகக் காத்திருக்கிறது என்பதை நிச்சயமாகக் கண்டுகொள்வோம். **ஆமென்.**

Prepared by: Fr. Paul Julian, Perth, Australia

Translated by: Leonard Arulandhu, Holy Family Church, Chennai